

Uitvaart zr. Hedwig
Zaterdag 17 september 2022

De parabel van de zaaier en het fragment uit het 15de hoofdstuk van de Korintheïersbrief van Paulus worden ons vandaag door de Kerk aangereikt. Wereldwijd luisteren mensen naar diezelfde Schriftwoorden. Ook wij mogen ons eraan toevertrouwen, nu wij afscheid nemen van zuster Hedwig.

De zaaier uit de parabel zaait Gods Woord. Niet overal is er goede grond, maar hij houdt niet op met zaaien. Zijn volharding siert hem. Wanneer de leerlingen aan Jezus vragen om hen deze parabel uit te leggen, eindigt Hij met de woorden : “ *Het zaad in de goede aarde zijn zij die het woord hoorden in een goed en edel hart bewaren en vrucht voortbrengen door hun standvastigheid*”.

Een goed en edel hart : dit had zr. Hedwig. Het bracht haar bij vele generaties leerlingen die ze ontvankelijk trachtte te maken voor het wonder van de schepping en de natuur en via haar godsdienstlessen voor het mysterie van het leven dat in God zijn oorsprong vindt. Als een zaaier is zij uitgegaan. Gods woord zaaiend in het hart van jonge mensen. Vogels in de lucht, rotsgrond of distels : met die realiteit werd ze ongetwijfeld geconfronteerd, maar zij droeg in haar hart de diepe overtuiging, zo mooi verwoord in het gedicht van Adriaan Roland Holst :

*“ Ik zal de halmen niet meer zien,
noch binden ooit de volle schoven,
maar doe mij in de oogst geloven,
waarvoor ik dien.”*

Een goed en edel hart : zo kenden we zr. Hedwig. Haar familie was haar dierbaar en in het bijzonder haar lieve moeder, die het geluk had haar 100ste verjaardag te mogen vieren. Collega's op school, bezoekers in de kathedraal : zij ontmoetten in zr. Hedwig

een luisterend oor, dat hoorde wat gezegd werd en soms niet in woorden te vatten was.

Een goed en edel hart, dat is als goede grond waarin Gods Woord wortel schiet en vrucht draagt. In zr. Hedwig heeft onze God heel zeker deze goede grond gevonden. Zij heeft Zijn roepstem gehoord, bewaard in haar hart en beantwoord met de gave van haar leven. Zij heeft haar Heer gezocht en bemind met de rusteloosheid van de liefde, die verlangt naar een ontmoeting met de Beminde. Eerst gezocht worden, eerst bemind worden : dit mysterie van ons geloof heeft zr. Hedwig beleefd. Zij is er nu in opgenomen. Zij verlangde ernaar en zij heeft zich eraan toevertrouwd in haar laatste levensdagen.

In het 15de hoofdstuk van zijn Korintheïersbrief schrijft Paulus aan zijn mede-christenen in Korinthe over de verrijzenis, over het leven na de dood. Wij horen hun vragen erin weerklinken. Het zijn dezelfde als de onze. Vragen omtrent het ‘hoe’ van een leven na de dood. In alle tijden hebben mensen zich gekwetst aan de realiteit van de dood. Zij doorkruist het leven, soms abrupt, soms verwacht. Vandaar dat Paulus herinnert aan wat ‘van nature’ zo is : wat ge zaait, moet eerst sterven voor het tot leven komt. Wat ge zaait is slechts een graankorrel. “*Die moet sterven in de aarde*”, zegt Jezus in het Johannesevangelie, “*alvorens hij vrucht draagt*”.

“ *Zo is het ook met de opstanding van de doden*”, vervolgt Paulus, *“ wat gezaaid wordt in vergankelijkheid, verrijst in onvergankelijkheid; wat gezaaid wordt in geringheid en zwakte, verrijst in heerlijkheid en kracht.”*

Hiervoor staat Jezus zelf borg. Hij, de hemelse mens, werd één van ons en als één van ons, aardse mens zoals wij, is Hij uit de doden opgestaan. Dit brengt Paulus tot bij zijn diepe geloofsovertuiging : *Wanneer wij het beeld van de aardse mens gedra-*

gen hebben, zo zullen wij ook het beeld van de hemelse Mens dragen”.

Een graankorrel sterft, zoals alles wat vergankelijk is, maar hij draagt tegelijkertijd ontkiemend leven in zich. In de koude, donkere aarde opent zich het zaadje en begint het wonder van groeien en vruchten dragen. Zo gaat sterven over in geboren worden en wordt de graankorrel, zo overvloedig gezaaid door de zaaier uit de parabel, symbool van hoop en van nieuw leven.

Mochten wij allen kracht en troost vinden in deze Schriftwoorden van vandaag zodat we samen zr. Hedwig aan Gods eeuwigdurende liefde kunnen toevertrouwen. We zijn dankbaar om wie zij voor ons was en we bewaren in ons hart de herinnering aan iemand die haar God en Schepper *“met standvastigheid”* bemind heeft. *“O wonderbare goedheid, schrijft Bernardus, “van God die zoekt en grote waardigheid van de mens die gezocht wordt”.*
